

Двадесет и четвърта глава СЛАБОСТ

Когато излязоха на улицата, Искра се притисна о него.

- Студено ми е – каза тя.
 - Нищо.
 - Прегърни ме.
 - Накъде живееш?
 - Не знаеш ли?
 - Не.
 - Никога ли не си идвал у нас?
 - Не.
 - О!
 - Какво?
 - Учудвам се.
 - Наистина, никога не съм бил у вас.
 - Възможно е. Възможно е. За пръв път те виждам на
- такова нещо.
- Защо дойде?
 - Заради...
 - Заради Елито?
 - Не.
 - Значи, заради Марина.
 - Да.
 - Ти я обичаш?
 - Да.
 - Не знаех.
 - Сега знаеш. И по-добре ще бъде да си мълчиш.

- Бъди спокоен.
- Не мога да те разбера.
- Защо?
- Станало ти е навик.
- А! С Мерито си приличаме по това. Само че нея си я бива повече. Сега кой знае къде е.
- Не ти ли е неудобно, че сме съученици?
- Какво от това?
- Не знам.
- Не се безпокой. Досега не съм била в интимни отношения с някой от нашия клас.
- Така ли?
- Да. Ти си ми първата жертва.
- Я виж!
- Само не се опитвай да бягаш.
- Защо?
- Решила съм да спя с теб.
- А ако не се съглася?
- Глупости!
- Защо?
- Виж, ако бях Мерито, щях още у Елито да спя с теб.
- Но не си Мерито и предпочиташ на друго място.
- Да. Ох!
- Какво?
- Не очаквах, че ще ми бъде толкова приятно с теб.
- Така ли?
- Да. Ти прегръщал ли си друг път момиче?
- Защо?
- Питам.
- Не.
- О!
- Какво?

- Учудвам се.
- Защо?
- Досега не си ходил с момиче?
- Не съм.
- Боже мой!
- Защо?
- Ти ме смайваш!
- Защо?
- Ти си рядък случай.
- Може.
- Караш ме още повече да желая да спя с теб.
- Така ли?
- Да.
- Няма да стане.
- Защо? Трябва да се прибираш ли? Може и у вас.
- Не очаквах, че си толкова...
- Нахална.
- Да.
- Трябва да свикваш. Има ли някой у вас?
- Не.
- Няма?
- Няма.
- А!
- Какво?
- Браво! Направо имаш късмет.
- Защо?
- У моята приятелка нямаше да може.
- То и у нас няма да може.
- Защо?
- Защото аз не искам.
- Ти не знаеш колко е приятно. Отначало не искаш, после те побиват тръпки и сякаш те привлича магнит.

- Така ли?
- Много си твърд.
- Твърд съм.
- Досега никой не е удържал на това привличане.
- Така ли?
- Да.
- Аз ще удържа.
- Няма. Не чувстваш ли тялото ми? Аз чувствам как твоето тръпне. Ти не искаш, но то иска!
- Остави ме!
- Няма!
- Ох, какво искаш?
- Ще спим ли заедно?
- Не.
- Ще спим. До сега не съм виждала такова момче като теб. Всички останали искат сами. Ах! И ти искаш!
- Не.
- Искаш! Искаш!
- А ти какво искаш?
- Знаеш много добре. Не се бой. Никой няма да научи, че си спал с мен.
- Не!
- Трябва да се научиш.
- Не.
- Не си дете.
- Не съм.
- Ще ти се смеят всички момичета.
- Те не знаят.
- Не знаят, да, но това момиче, с което ще ходиш?
- Остави ме!
- Не се измъчвай, съгласи се.
- Остави ме!

- А защo не си отидеш сам?
- Какво искаш?
- А! Значи не искаш!
- Ох!
- Съгласяваш се, нали?
- Ох!
- Да?
- Не!
- Да. Кажи да!
- Не мога.
- Бооже, че глупчо! Хайде, целуни ме! О! Вярно, ти не можеш. Ето, аз ще те целуна! О! Сега не те ли привличам повече?
- Не знам. Остави ме!
- Разменяме си ролите! Боже мой! Вместо ти да искаш от мен това, аз...
- Не искай тогава!
- О!
- Какво?
- Искаш ли да спиш с мен?
- Искам, но не трябва...
- О! Това исках да чуя!
- Не трябва.
- О! Не се бой!
- А ако стане нещо?
- Не ми е за пръв път.
- Все пак, ако стане нещо?
- Ще направя аборт, и готово.
- Ти не си с целия си!
- Бооже, че глупчо! Хайде да влезем в бара.
- Не, не искам.
- Хайде, хайде! Ще прием цитронада.

- Добре.
- Е, виждам, че се вразумяваш.
- Ти си ужасна!
- Такава съм.
- А защо?
- Все трябва да има някои като мен.
- Ти не си нормална.
- Че кой е казал обратното?
- Виж ти!
- Какво? Не съжالياвай.
- Кошмар!
- Всичко ще мине. Моля, две цитронади. Харесва ли ти музиката? “Лед Цепелин”!
- Не.
- Ти пък! Това са най-хубавите записи.
- Глупости!
- Ти пък и това ли не харесваш?
- Предпочитам “Про -Арте”.
- Недей приказва глупости, ще ти се смеят всички!